

Eminentissimi Ac Reverendissimi Domini, D. Joannis Baptistæ, Cardinalis De Luca, Theatrum Veritatis Et Justitiæ, Sive Decisivi Discursus

Ad Veritatem Editi In Forensibus Controversiis, Canonicis & Civilibus, in quibus in Urbe Advocatus, pro una partium scripsit, vel Consultus respondit ; Cum Indicibus Argumentorum, Causarum ac Rerum luculentissimis. Opus Tam Judicibus, Quam Causarum Patronis, atque omnibus in utroque Foro ...

Tractatus Primi Pars I. de Servitutibus Prædialibus, Usufructu, & utroque Retractu, Pars II. de Emphyteusi, Pars III. de Locatione & Conductione

Luca, Giovanni Battista de

Coloniae Agrippinae, 1691

Disc. IV. Camerinen. ædificii. An & quando vicinus uti possit mura adjarenti alteri ædificio, illum altius elevando, seu fenestras vicino præjudiciales asperiendo; Et quando murus dicatur proprius, ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74102](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74102)

In hac autem facti specie plura concurrebant, ex quibus reflectendo etiam ad solam veritatem, dictæ resolutiones iuste, ac probabiles visæ sunt, quoniam ultra magnum adminiculum ratione inverisimilitudinis resultans ex actu negativo seu non usu facultatis aliàs competentis tam diuturno tempore aperiendi has fenestras, quas ex qualitate mansionum nimium luminibus carentium constabat nondum esse satis commodas, sed quodammodo necessarias, unde propterea cum impensæ esset satis modica, & personarum qualitati nimium facilis, omnino improbabile est, quod tamdiu possessores pro tempore se voluerint ista commoditate privare, & consequenter magnum servitutis adminiculum, seu præsumptio resultat, ut ponderatur in *laouen. disc. precedenti*.

Alterum fortius adminiculum resultabat ex actu positivo, quoniam in eodem muro aderant ab antiquo fenestra, sed in parte superiori, atque ut vulgò dicitur *ad lumentantum*, absque eo quod exinde prospectus activus & passivus haberetur; Et quod magis, eadem fenestra habebant cancellos ferreos & vitreos, ex quibus signis clarè ostendebatur, ita ex conventionione ab initio constructas esse, quod servitutem prospectus causare non possent, ut in specie advertitur per *Cepoll. de Servit. urb. præd. c. 62, de fenestra num. 11, in fin. Affl. & decis. 225, per tot. Rot. in Camerinen. juris fabricandi 27, Iunii 1635, coram Dunozeito inter suas decis. 404, num. 5.*

Et ulterius plures dabantur testes de communi traditione & fama, ac etiam de auditu ab antiquioribus utriusque respectivè domus possessoribus de huiusmodi servitute ex antiqua conventionione; Et quamvis adversus istos testes, tam in dicto, quam in persona plures deducerentur exceptiones, in quarum singulis scribentes in contrarium longas rexeant allegationes; Nihilominus dicebam, & Rota rationabiliter admisit, huiusmodi inspectionem super integra fide ipsi testibus præstanda nec ne, intrare quando ab eorum dicto tantum conventionione servitutis probatio penderet; Secus autem dum testes considerabantur pro solo adminiculo cum aliis conjungendo, cum consueta regula in his materiis perpetuo attendenda, ut *singula qua non profunt, &c.* Sive quod intraret propositio in foro quotidiana & recepta, quod exceptiones quas testes pati possunt, sanata sive suppleta remanent ab adminiculis; Unde sive considerarentur alia adminicula ut supra pro corroboracione testium, sive isti considerentur tanquam constituentes adminiculum cum aliis conjungendum, ita videbatur concurrere omnino sufficiens probatio, dum hæc non omnino exacta, & perfecta, sed etiam adminiculativa sufficit juxta dictam theoreticam *Bart.*

Insuper etiam scribentes pro altera parte, quod ubi deferendum esset testibus deponentibus de huiusmodi conventionione inter antiquos utriusque domus Dominos inter se conjunctos, ac probabiliter ab uno stipite ut supra causam habentes; Adhuc tamen id intelligendum veniret quoad ipsas personas, quodque regulariter huiusmodi conventioniones de non aperiendo fenestram, vel similiter, censentur personales, ideoque non afficiant singularem successorem, ut per *Hipolytum de Marsil. singul. 333. Carpan. ad Statut. Mediolani c. 333. num. 12, par. 2. Mangil. de evict. quest. 16, num. 13, & seqq.*

Sed pariter dicebam istam esse potius questionem facti quam juris, non recipientem certam ac generalem determinationem, sed regulandam ex singulorum casuum particularibus circumstantiis

ac adminiculis denotantibus an verisimiliter id habeat causam perpetuam necne ita dicatur potius conventio realis quam personalis, ut ex *speculator. Cepolla*, & aliis advertit idem *Carpan. ubi supra*, atque in simili conferunt deducta per *Capp. Laur. consult. 109, num. 6. cum seqq.* ubi de materia, an & quando conventiones dicantur reales vel personales, cum aliis per *Oleam de cessione tit. 4. q. 7, num. 8, cum pluribus seqq.* Ipsa verò rerum situatio ac subiecta materia ostendebant conventionem fuisse potius realem, quam personalem ob notabilem valoris diminutionem, quam in ipsis domibus huiusmodi servitutes causare solent, unde cum de illa conventioni principaliter expediat eam esse realem; resultat præsumptio, quod ita conventum fuerit, ita longæva subsequuta observantia comprobante.

CAMERINEN. ÆDIFICII

PRO

ARESTIS

CVM

PELICE POLASTRA.

*Casus disputatus in partibus, ac etiam in signatura
iustitie, & provisionaliter resolutus pro Po-
lastra adificante.*

An & quando vicinus uti possit muro adiacenti alteri ædificio, illum altius elevando, seu fenestras vicino præjudiciales aperiendo; Et quando murus dicatur proprius, vel communis.

Et de Statutis Civitatis Camerini in hac materia disponentibus, eorumque interpretatione.

S V M M A R I V M.

1. **F**acti series.
2. De elevatione muri intermedij divisori, remissivè.
3. Murus intermedius ab uno adificatus an, & quomodo sit communis.
4. In muro sui aptitudine destinato ad adificium licet consocio super adificare.
5. Declaratur.
6. De axioma quod turpius ejicitur, quam non admittitur, &c.
7. Declaratur conclusio de qua n. 3.
8. De Statuto Camerini, ut non liceat adificare in præjudicium vicini.
9. Quando fenestra dicatur aperiiri ad amulationem.
10. Consuetudo moderatur libertatem adificandi.
11. Concessionarius non potest uti re concessa in præjudicium & servitutem concedentis.
12. Licentia aperiendi fenestras in loco in quo esse consueverunt, quomodo intelligatur.
13. In suo potest quis adificare, & fenestras aperire etiam si vicino præjudicetur.
14. De signis excludentibus communionem muri, & probantibus dominium unius.
15. De regula adificandi in suo.

16. De-

16. *Declaratur quomodo murus intermedius dicatur proprius constructus, & communis vicino.*
 17. *Quando dicatur omnino proprius exclusivè ad omnem communionem vicini.*
 18. *Hec materia est arbitraria, & quomodo decidenda sit.*
 19. *Quando dicatur certa communio muri.*
 20. *De statuto Camerini circa fenestras.*
 21. *Vbi una vel aliquæ fenestra jam adsunt, eorum multiplicatio non præjudicat.*
 22. *De signis fenestra clausa in reservatis.*
 23. *De provisione de qua in cap. 1. & 2. de novi oper. nunciat. & quando illi locus esse debeat.*

DISC. IV.

Volentes Arestij de anno 1607 construere quosdam muros in area intermedia inter eorum domum, ac alteram Guglielmi, convenerunt cum isto id eis licere, dummodo ex ipsius parte muri prædicti remaneret ad ejus liberum usum, tam quoad appodium, quam quoad alios usus, prout Polastra Guglielmi successore annis elapsis illis usus est, cum tignonum immisione vulgò appodio nuncupata. ac recti sustentatione usque ad alterius domus æqualem altitudinem; Mox verò idem Polastra dictos muros de facto supra tectum elevando, turrim seu lodiam construxit cum fenestris, servitutem prospectus, aliaque præjudicia præfatis Arestij inferentibus, necnon cum in muro ejus domus respondente area seu cortili dicti vicini adesset quædam porta ab antiquo clausa cum fabrica, intendebat illam aperire cum præjudicio pariter prospectus. Undè introducta de super lite coram Governatore Camerini, post longam disputationem, in qua tria pro Arestij edicti responsa, iudex nihil super negotio principali determinando, innixus dispositioni textus in cap. primo, & secundo de novi oper. nunciat. & l. final. Cod. eodem, provisionale remedium in dictis iuribus contentum de crevit ad favorem ædificantis, moderando scilicet inhibitionem, stante cautione præstita de demolendo seu claudendo in casu succumbentis dictaque provisio canonizata fuit per Signaturam iustitiæ demandantem moderationem inhibitionis in vim appellationis obtentæ ab A. C. quod puto cavere it litis terminationem per acquiescentiam vel concordiam, dum non audivi de causa amplius actum.

Duo igitur erant hujus controversiæ puncti, Unus super elevatione muri supra tectum cum dicta constructione lodie & fenestrarum, servitutem ac præjudicium inferentium; Alter super dicta apertura portæ seu fenestræ jam ab antiquo muratæ, & quoniam in hac Civitate pleraque adsunt statuta super hac servitutis materia disponentia, in circò scribendo in causa, pro Arestij novo edificio se opponentibus, duas efformabam inspectiones; Unam in puris terminis juris communis; Alteram attento jure statutaris.

Quatenus igitur pertinet ad primum punctum elevationis & usus muri intermedii, quisque ad æqualem utriusque tecti altitudinem deserviebat pro tectorum & tignonum utriusque domus sustentatione, non intrabat questio adeò per DD. controversa, & de qua apud Rovit. dec. 30. dec. 253. 2. par. 7. rec. cum alijs in Pisaur. muri hoc eodem tit. disc. 6. ubi scilicet agitur de muro, ut vulgò dicitur nudo inter duas areas seu domos intermedio, divisorijs porius partes faciente, cum non dubitaretur illum murum sua aptitudine, non ad solam area-

rum divisionem, sed ad ædificium ac tignonum ac tectorum utriusque domus sustentationem constructum esse unde properat juxta distinctionem plenè deductam & comprobata in eadem Pisaur. ven. muri, & in alijs hoc eod. tit. frequenter, melior erat conditio socij volentis ædificare, cum uteretur muro communi ad usum, ad quem destinatus est:

Neque de dictorum murorum communione dubitandum erat, non obstante, quod soli Arestij illos jam collapsos suo sumptu refecerint, quo casu cessante conventione, vel dicendi essent proprii, vel, & verius communes habitu tantum, non autem actu, quod scilicet posset alter vicinus petere communionem ac usum, refusa tamen ejus parte expensarum ex deductis apud Veggium cons. 53. n. 27. & in alijs hoc tit. frequenter ex magistrali doctrina Bart. in l. quidam Hiberus ff. de servit. urbanorum prædiorum num. 2. quoniam dicta conventio omnem questionem dirimebat, & consequenter, posita communione, dicebatur ex parte ædificantis, quod dum murus erat de sui natura & aptitudine destinatus ad ædificandum, hinc fundata erat ejus intentio, ex deductis post antiquiores per Sperell. dec. 54. & 56. Thesaur. dec. 23. & 41. Thomat. dec. 119. Duran. dec. 450. dicta dec. 253. par. 7. rec. cum alijs in eadem Pisaur. & alibi,

Replicabam scribens pro opponentibus, id rectè procedere, quando vicinus uti vult muro ad utrumque destinatum, quia nempe habens ejus domum cum tecto depressiori tecto alterius vicini, velit suum tectum altius ædificando, reducere ad æqualitatem, seu etiam ad supereminentiam, dummodò tamen ad eundem usum utatur appodio, seu appositione tignonum & tecti, quo casu non docto de servi ute, id licitum est, etiamsi exinde contingat claudere fenestras, quas alter vicinus in parte supereminenti aperuerat, qualis est propriè casus disputatus apud Duran. dicta dec. 450. tectus verò ad alium usum, aperiendi scilicet fenestras, & faciendi alia vicino præjudicialia ex duplici clara ratione. Una scilicet, quod ita esset uti re communi in totum, in præjudicium socij, cui sua portio ita remaneret inutilis. Et altera quia esset uti re communi extra usum, ad quem destinata est, ex quibus rationibus ut supra licitum etiam est claudere fenestras jam constructas, idèque multò magis impedire novam constructionem, ex regula quod turpius ejicitur &c. qua forenses iuristæ passim utuntur Alex. cons. 213. n. 7. lib. 6. Surd. cons. 64. nu. 7. & ceteri frequenter.

Verùm reflectendo ad veritatem inspectis solis terminis juris communis dubitabam de motivo, quoniam juxta ea, quæ in specie habentur hoc eodem tit. in Romana de Aste disc. 14. id rectè procedit ad effectum, ut alter vicinus volens etiam ad æqualitatem suam domum & tectum elevare, prohiberi non possit, soluta portione expensarum ob communionem saltem aptitudine existentem etiam in parte elevata, quamvis unius tantum sumptu constructa, non autem ut interim, ac donec ipse talem usum habere intendit, prohibere possit liberum usum illius muri, quem alter vicinus suo sumptu supra tectum altius construxit, quoniam interim totus est suus, licet aptitudine communis, ideoque sibi imputet alter vicinus, cur habitalem communionem non reducat ad actum.

Credebam verò, etiam cum sensu veritatis, in hac facti specie probabilius ad favorem prohibentis respondendum videri ex jure statutaris, dum in rub. 107. lib. 2. statutorum hujus Civitatis disertè disponitur per verba præcisa, ut non possit super dicto muro,

muro, quem fecerit, super dictum murum communalem facere aliquam fenestram, quæ penetret totum murum super & versus domum seu territorium consortis, unde propterea intrare videbatur vulgaris regula textus in l. ille aut ille §. cum in verbis de legat. tertio, de qua dec. 44. numer. 14. par. 11. rec. quod scilicet in claris non intrant glossæ & argumenta.

Eoque fortius dicta statutaria dispositioni locum esse debere dicebam ex duplici circumstantia; Una scilicet, quod cum dicta lodiæ seu turris ab alia parte meliori duas alias haberet fenestras lumen præbentes, etiam ad superabundantiam & oblectamentum, permittenda non erat hæc alia fenestra gravem servitutem inferens domui vicini, quæ supponebatur in loco satis conspicua, ita ut speciem emulationis continere videretur, ut punctualiter Cephal. conf. 130. num. 11. cum sequen. super quo tamen certa & determinata regula dari non potest, sed totum pendere videtur ex iudicis prudenti arbitrio à singulorum casuum particularibus circumstantiis regulando, attamen præsertim qualitate ædificiorum & personarum respectivè, & super omnia regionis more seu consuetudine, ad ejus limites

19 referenda est generalis regula textus in l. alius Cod. de servit. & aqua ex deductis per Surd. dec. 188. num. 5. & sequen.

Et altera, quod isti muri, quamvis utrique domui respondentent, toto ejus sumptu constructi essent per unum vicinum, qui alteri gratuitam communionem concessit, practicandam proinde pro usu moderato, & tali, quod concedenti grave præjudicium non inferat, nam aliàs esset species ingratitude, ex iis, quæ in proposito seu à simili habentur in Neapolitana ædificii, & in Januen. hoc eodem tit. disc. 1. & 2. ex Castrens. conf. 48. lib. 3. Cyriac. contrav. 28. num. 11. cum sequen. Andreol. in addit. ad Cepoll. vers. de servis ne luminibus &c. impress. post tertiam partem contrav. fol. 242.

Adversus dictum statutum in rubr. 107. quod in verbis præsupponendo partem eminentiorem, & ut ibi dicitur, supra girlandam, esse totam alterius vicini adhuc fenestrarum aperturam præjudicalem

12 prohibet; Replicabatur ex parte ædificantis, in eodem statuto, seu in altero 108. contineri moderationem, ubi scilicet alia fenestra esse non consuevit, secus autem ubi existeret, vel esse consueverit; Unde propterea scribentes hinc inde in partibus nimium elaboraverant super questione, de qua apud Afflic. decis. 224. an scilicet id intelligeretur de loco individuo & præciso, in quo fenestra esse consueverit ad priorem statum reducenda, & non aliàs, ut nostri dicebant, vel potius de loco generali, in quo aliis fenestris existentibus prohibendum non sit aliàs aperire, ut dicebant scribentes in contrarium; Verum hæc inspectio mihi videbatur à casu extranea, ideoque labor inanis, quoniam de hoc non agitur in rubr. 107. in qua propriè tractatur de muro intermedio saltem aptitudine ut supra communi, sed agitur in rubr. 108. in qua indefinite disponitur, ne quis in muro suo facere possit ostium vel fenestram versus claustrum seu domum vicini, cui servitutem inferat, unde in hac parte statutum est exorbitans & correctorium juris communis, cujus dispositione attendita, non probata servitute, non prohibetur quis in proprio muro, cessante emulatione in dubio non præsumenda, fenestras aperire, aliaque sibi bene visa facere, quamvis exinde vicino præjudicium circa prospectum seu aliàs inferatur, quoniam principaliter attenditur utilitas seu commoditas facientis, ut apud Duno-erum dec. 404. num. 1.

& est principium vulgare de quo hoc tit. frequenter.

Judex in motivis totam vim constituerebat in eo, quod murus supereminens tectum non esset communis, sed totus pertineret ad volentem ædificare utpotè ab eo constructus, ponderando etiam pleraque signa communionis exclusivæ deducta

14 dicta decis. 257. par. 7. recent. apud Honded. conf. 80. lib. 1. Thes. dec. 219. Surd. conf. 125. & alios de quibus in dicta Pisauræ, muri, disc. 6. & consequenter exclusivæ communionem, inferebatur ad superius traditam regulam generalem deductam ex l. alius faciendi in suo, emulatione cessante, quicquid placet, non curato consecutivo vicini præjudicio ex deductis dicta decis. 257. Sperell. dec. 54. & sequen. Duran. dec. 450. & frequenter.

Dicebam tamen, etiam cum sensu veritatis, hujusmodi inspectionem extraneam videri à casu; Tum ratione juris municipalis, per quod litteraliter & explicitè, supponendo murum eminentiorem, & supra girlandam esse totum Domini domus eminentioris, prohibentur fenestrate aliaque innovationes vicino præjudiciales; Tum etiam quia, ut supra dictum est, quoties agitur de hujusmodi muris lateralibus ad utriusque domus tigna & tecta substituenda actu vel aptitudine principaliter destinatis, licet ubi per unum tantum constructa sunt, illius

16 tantum dicantur, ad effectum, ut alter vicinus eorum usum habere non possit, non refusa parte pretii, neque etiam impedire construendi usum, donec ipse illam communionem quam habet habitualement reducat ad actum; Nihilominus, certum est adesse communionem habitualement, quam in libito & facultate vicini est reducere ad actum, atque æqualem usum habere altius etiam elevando juxta receptam theor. Bart. in dicta l. quidam iberus ex deductis per Veggium dicta conf. 57. num. 36. Duran. dec. 450. num. 6. & 7. Surd. decis. 168. num. 3. & 4. & in terminis fenestrate non aperiendæ Surd. conf. 387. num. 4. & per tot. ex ea clara ratione deducta per eundem Surdum conf. 12. num. 6. & sequen. & per totum, quod scilicet cum indubitatum sit, à tecto citrà, seu à loco in quo adsunt utriusque domus tigna, murum esse communem, nisi appareat ad unum spectare jure domini, alterum verò immisisse tigna jure servitutis, & ut vulgò dicitur, appodii, idcirco una & eadem res non potest diverso jure censerì, diversamque naturam habere, nisi cum dicta distinctione respiciente effectum communionis, donec socius ex parte sua impleat refectionem expensarum, communioni etiam connaturalem, vel nisi concurrant servitutis probabilia inditia ponderata in Firmiana & in Januen. disc. 2. & 3. & in alijs, quia nempe ex ædificiorum stru-

17 ctura, personarum qualitate, ac more regionis, aliisque circumstantiis pateat, studiosè, & ex conventionem ita unam domum depressiorem, alteram verò eminentiorem constructam esse, ad effectum, ut ista in ea parte, in qua alterum supereminet, necessaria vel commodiora lumina, aliasque commoditates recipere possit; Unde propterea dicebam erroneè videri in judicante fundamentum constituendo in iis, quæ habentur in decisionibus desuper editis, multoque minus in consilijs, cum ista videatur materia arbitraria, & facti potius quam juris, certam seu generalem regulam non recipiens, sed ex singulorum casuum individuis circumstantiis pro iudicis prudenti arbitrio regulanda.

Quo verò ad alteram inspectionem super apertura fenestrate in quadam parte muri infra tectorum situm existente, & quæ ex parte opponentium erat

nuda,

nuda, utpotè in eorum aream seu cortile respondens: Adhuc per motivantem insistebatur super jam dictis, an scilicet ista pars muri esset communis nec nò, quod mihi omninò improprium videbatur, dum sola quæstio esse videtur in parte supereminente, at in altera parte inferiori, & subtus ordinem recti & tignorum etiam domus depressioris, casus videtur indubitatus, ut in specie habetur apud *Surd. dicto cons. 126, num. 6. cum sequen.* Clarius verò ac ad evidentiam, quoniam etiam ex hac parte aderant signa, quod antiquitus adfuerint tigna, deinde sublati pro majori lumine area, seu cortilis, & sic nuditas muri ex hac parte proveniebat ex sola facultate, ac majori commoditate consocii, qui habens jam usum, ad quem murus destinatus est, vult eo uti pro habendo usu meliori, alteri vicino non præjudiciali, sed potius proficuo, cum ita sua interfit murum communem minus oneratum esse, & consequenter refectione minus indigentem; Undè propterea, legali ac humana rationi prorsus oppositum videtur, ut qui facultatem habet muro utendi cum majori gravamine & præjudicio consocii, non possit ita magis moderatè uti absque ejusdem consocii præjudicio, sed potius utilitate, etiam spectatis nudis terminis juris communis, multò magis attento jure municipali, & quod etiam in muro indubitatè proprio, exorbitando à jure prohibet nò quis faciat innovationem vicino præjudicalem.

Scribentes pro ædificante, quibus judex adhaerebat, dictam statuariam dispositionem potius reorquebant, illam ad sui favorem deducendo ob moderationem deductam ex illis verbis, *ubi fenestra non consueverit esse*, quasi quod ubi esse consueverit, statutum id concedat, quamvis aliàs de jure non permitteretur; Sed reverà istud motivum fabulæ speciem omninò habere videbatur, quoniam Statutum inductum est, potius in correctionem seu limitationem juris communis, ac in restrictionem facultatis aliàs de jure competentis, ad effectum tollendi vicini servitutem, præsertim circa prospectum, ita exigentibus regionis moribus pro publica pace conservanda, & scandalis evitandis, quæ tamen exorbitans & correctoria lex justè & rationabiliter dictam moderationem habet, ubi scilicet cessat ejusdem legis finis, ex eo quod aliqua adsit fenestra, ex qua jam haberetur prospectus, quo casu magis & minus, seu numeri multiplicatio non videtur novam servitutem inducere juxta decisionem *Afflicti 224.* quod tamen non transit absque difficultate ex plenè deductis in contrarium per *Surd. consil. 387, num. 6, cum sequen.* cum quo pertransit *Sperell. decisi. 56, num. 9.* ad quod conferunt ea, quæ circa multiplicationem fenestrarum, ubi jam aliqua adsunt, habentur in *Romana de Alberino hoc eodem titulo disc. 19.*

Omnisque in proposito, pro meo judicio difficultas cessare videbatur, ex ea facti circumstantia, quod istius antiquæ portæ seu fenestræ usus, etiam de præterito fuisset aperire volentis auctoribus satis commodus & oportunus, & tamen passi sunt tam longo tempore illam remanere clausam etiam cum muro, signum clarum, quod id ex conventionem ac jure servitutis factum sit, ut ponderatur per *Rotam in alia Camerinen. juris fabricandi 27 Junij 1635. coram Dunozetto inter suas dec. 404. cum alio deductis in dicta Firmiana servitutis disc. præced.* Et potissimè, quis in facto supponebatur, ex parte hujus domus adesse signa, quod dicta porta seu fenestra pro libito claudi posset cum lignis, undè ad istius potius, quam illius usum & commoditatem antiquitus constructa erat.

Et quoad disputationem habitam in Signatura super executione danda hujusmodi provisionibus in materia enunciationis novi operis ex dicta *leg. finali Cod. hoc titulo, & cap. 1, & 2, eodem.* deducebam eadem, quæ habentur deducta in *Romana fabricade Mancini pro Principe Gallicani disc. seq.*, ut scilicet id recipiendum sit, quando vicinus se opponit vicino ædificanti in ea parte, quam in Jubitatum est esse suam, & quando juris regulæ assistunt ædificare volenti, resistunt verò se opponenti, atque mora interim grave præjudicium causat, secus autem, ubi agitur de innovando in re, quæ prætenditur communis, & contra antiquum rei statum, dum tunc regulæ potius resistere videntur innovanti, qui sicuti per longissima tempora rem in eo statu permanere passus est, ita pati debet continuari, donec causa juridicè terminetur, & e converso, durumque irrationabile videtur, ut vicinus de facto cogatur pati damnnum & præjudicium interim irreparabile; & deinde sustinere longam litem ordinariam per tres conformes contra omnem rationem, ac juris intentionem.

R O M A N A
F A B R I C A E D E
M A N C I N I S
P R O
P O M P E J O C O L U M N A P R I N C I P E
G A L L I C A N I.
C V M
C A R D I N A L I M A N C I N O.

Causa disputata coram Camerario & in Camera, & resoluta pro Mancino ut infra.

De facultate Aedilium seu Magistrorum viarum concedendi uni vicino locum seu situm publicum in alterius vicini præjudicium an competat nec nò. Et de facultate vicini utendi muro proprio alterius vicini soluto appodio etiam obscurando lumina seu fenestras; Et aliqua de sententia provisionali ad normam *tex. in cap. penult. & fin. de novi oper. nunciat.* quando illi sit locus, nec nò, & an admittat appellationem suspensivam.

S V M M A R I V M.

1. **F** Acti series.
2. De sententia provisionali in materia novi operis.
3. Hac provisio solet dare finem litibus in hac materia.
4. De punctis disputatis.
5. Concessio locorum publicorum est de Principi reservata.
6. Ista concessio facta à Principe intelligitur sine tertij præjudicio.
7. De Aedilibus seu Magistris viarum, eorumque potestate.
8. Declaratur conclusio de qua num. 6.
9. De spatio relinquendo inter unum ædificium & alterum.
10. De sententia provisionali quando in hac materia inter tres nec nò.

DISC.